

лко разстояние, защото това е жгълъ, подъ който се вижда радиуса на земята, гледанъ отъ кое да е небесно свѣтило.

фиг. 6

а даже и съ единъ добъръ бинокълъ, можемъ много подробно да рзглеждаме повърхността на Луната. Фиг. 6 ни показва гедката отъ такова едно наблюдение. Свѣтлото петно къмъ горния край на картината, съ излизащи отъ него лъчи, което оприличава Луната на единъ пропуканъ портокалъ, е **кратера Тихо**—нареченъ така по името на своя пръвъ откривателъ — Тихо де Брахе.

Къмъ срѣдата и малко долу се наблюдава друго едно свѣтло петно, което е сжщо така кратеръ на отдавна изгасналъ вулканъ, нареченъ **кратера на Коперникъ** — на името на този великъ астрономъ, когото познаватъ всички малко или много просвѣтени хора.

Въобще свѣтлитѣ петна по Луната представляватъ нейнитѣ планини, а тъмнитѣ, въпрѣки че отъ

Поради факта, че нашия спжтникъ се завърта около своята собствена ось въ точно сжщото време, което му е потрѣбно за да обиколи земята, ние виждаме всѣкога една и сжща страна на лунния дискъ.

Посрѣдствомъ не много силень телескопъ,